

РЕШЕНИЕ

№ 5327

гр. София, 31.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 13.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3203** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 144 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба вх. № 8534 от 26.03.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от [фирма] срещу решение № ПО-15 от 27.02.2013 г. издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – [населено място], с което жалба с вх. № 856-6 от 21.02.2013 г. подадена от [фирма] срещу постановление с изх. № 3803 от 23.01.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е оставена без уважение, като неоснователна.

Жалбоподателят сочи, че решението е незаконосъобразно. Твърди, че решението е постановено в противоречие с материалния закон по подробни съображения изложени в жалбата до съда. Моли съда да отмени обжалваното решение и постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Ответникът - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място], чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да постанови решение с което да потвърди обжалваното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1206806 от 12.09.2012 г., изменена със ЗВР № 1209151 от 17.12.2012 г. на [фирма] е възложена ревизия за: отговорност за корпоративен данък за периода 30.07.2007 г. – 31.12.2011 г., данък по чл. 194, чл. 195, чл. 204 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за периода 30.07.2007 г. – 31.12.2011 г. и данък върху добавената стойност за периода 20.09.2007 г. – 31.08.2012 г. В хода на производството органът по приходите извършващ ревизията е направил извод, че ще бъде затруднено събирането на задълженията от посоченото дружество, поради което налагането на предварителни обезпечителни мерки е необходимо за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице. Отправил е искане изх. № 856-6 от 17.01.2013 г. до публичния изпълнител за налагане на мерки за предварително обезпечаване на задълженията на дружеството. В мотивите към искането на органа по приходите извършващ ревизията е посочено, че съгласно годишна данъчна декларация (Г.) по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2011 г. ревизирания субект притежава активи с данъчна стойност 5 253, 56 лв. Посочено е, че очакваният размер на задълженията на дружеството възлиза на 171 428, 38 лв. – главница и 75 471, 31 лв. – лихва изчислена към 16.01.2013 г. Направено е предложение да бъде направено предварително обезпечаване на задълженията на дружеството чрез запор на банковите му сметки.

От представен баланс на [фирма] към 31.12.2011 г. се установява, че дружеството не разполага със земя и сгради. Притежаваните от него машини, производствено оборудване и апаратура са на стойност: 6, 00 лв. – текуща година, 5 000, 00 лв. – предходна година. Притежаваните от дружеството съоръжения и други са на стойност 441, 01 лв. – текуща година, 1 000, 00 лв. – предходна година.

С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК изх. № 3603 от 23.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 246 899, 69 лв. на [фирма] по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и върху съдържанието на касетите и суми предоставени за доверително управление на дружеството, находящи се в [фирма] и [фирма]. В постановлението е изложено, че размера на притежаваните от дружеството активи е по-малък от размера на предполагаемото задължение съгласно Г. за финансовата 2011 г. При извършени онлайн справки в Търговския регистър, Агенция по вписванията и информационната система на НАП не е установено наличие на други активи. Запорните съобщения са връчени в компетентните търговски банки на 25.01.2013 г. На 04.02.2013 г. от [фирма] до публичния изпълнител е изпратен отговор, в който е посочено, че сметките на [фирма] са запорирани, но в полза на банката има учреден залог по реда на ЗДФО.

Постановлението е връчено на пълномощник на дружеството на 13.02.2013 г. Обжалвано е от [фирма] пред директора на ТД на НАП – [населено място] с жалба подадена по пощата на 20.02.2013 г. и регистрирана с вх. № 856-6 от 21.02.2013 г. в ТД на НАП – С..

С Решение № ПО-15 от 25.02.2013 г. директора на ТД на НАП – [населено място] е оставил жалбата на [фирма] срещу постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 3603 от 23.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. без уважение, като неоснователна. За да постанови решението си административният орган е приел, че са изпълнени предпоставките на чл. 121, ал. 1 от

ДОПК, а възраженията на дружеството са неоснователни. Решението е връчено на дружеството на 14.03.2013 г. Жалбата на дружеството срещу него е депозирана в АССГ на 14.03.2013 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че същото е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия и в предписаната от закона форма. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби по издаването му.

В нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК е предвидено, че съдът следва да отмени обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. от ДОПК. В настоящия случай от страна на жалбоподателя не е предложено надлежно обезпечение, следователно съдът следва да прецени дали са били спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване на извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В процесния случай е налице започнало ревизионно производство, възложено със ЗВР № 1206806 от 12.09.2012 г., което към момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки не е приключило. Налице е и мотивирано искане от орган по приходите с вх. № 856-6 от 17.01.2013 г. отправено до публичния изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Искането за налагането на обезпечителни мерки е обосновано с наличието на предполагаеми задължения в размер на 246 899, 69 лв. (главница и лихви). Обезпечението е наложено по искане направено по реда на чл. 121 от ДОПК, тоест за обезпечаване на бъдещи задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Размерът на тези задължения се определя от органа по приходите извършващ ревизията, като публичния изпълнител, респективно териториалния директор не разполагат с правомощия да установяват и контролират същите. След като в хода на административното производство по налагане и обжалване на принудителни административни мерки, административните органи не разполагат с правомощия да контролират посочения от органа по приходите предполагаем размер на задълженията, с такива правомощия не разполага и съда в хода на съдебното обжалване. Ето защо, следва да се приеме, че предполагаемият размер на задълженията, чието обезпечение е поискано е този посочен от органа по приходите в

неговото искане за налагане на обезпечителни мерки.

В рамките на производството по издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител дължи преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на предполагаемите публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК, той има правомощието да наложи обезпечителните мерки. Преценката за затрудненото или невъзможното събиране на задълженията на [фирма] в случая е направена освен на база предполагаемите размери на задълженията на дружеството, но и след като е установено, че то не разполага с никакво друго движимо имущество, а притежаваното него движимо имущество е на стойност 5 253, 56 лв.

След като от публичния изпълнител е извършена преценка на възможността предполагаемото задължение да се изпълни с разполагаемото имущество на длъжника и е прието, че същото е недостатъчно, са били налице предпоставките за налагане на обезпечителните мерки. Самият жалбоподател не твърди и не представя доказателства, че разполага с имущество над 246 899, 69 лв., колкото е размера на предполагаемото задължение.

Неоснователно е направеното от жалбоподателя възражение, че изпращането на заповестите съобщения в две търговски банки създава опасност за блокиране на сумата в двоен размер. Видно от отговора на [фирма] до публичния изпълнител от 04.02.2013 г. в полза на банката има учреден залог по реда на ЗДФО, поради което не може да се приеме, че вземането е обезпечено със запора в тази търговска банка. Същевременно дружеството разполага с възможността предвидена в чл. 229 от ДОПК и по негово искане публичният изпълнител може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметките му суми, да се оставят на негово временно разпореджане, за неотложни плащания, във връзка с дейността му.

С оглед изложеното съдът приема, че решение № ПО-15 от 27.02.2013 г. издадено на директора на ТД на НАП – [населено място] и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 3803 от 23.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., са издадени в съответствие с процесуалните и материалните изисквания на закона и не страдат от твърдяните от жалбоподателя пороци. Жалбата на [фирма] следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144 от ДОПК и с чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 150, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144 от ДОПК и с чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение № ПО-15 от 27.02.2013 г. издадено от директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите –

[населено място], с което е потвърдено постановление с изх. № 3803 от 23.01.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати в полза на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място] разноси по делото в размер на 150, 00 лв. (сто и петдесет лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: